

Vážený pane kontrolore,

na svého zetě Dr. Alfreda Zemanu, odpovídám na Váš dopis, kde se tážete ní.

Po třídenním bombardování Drážďan byla věznice na George Bährstrasse v Drážďanech stejně jako ještě obě další: Mathildenstrasse a Zacharnitz: evakuovány dále na západ. Naše na George Bährstr., kde byl také Dr. Zeman, byla převedena pěšky do Míšně a to na půdy míšenského hradu, kde nás bylo ubytováno celkem 1200 vězňů, většinou Čechů a Moravanů. Tam jsem poznal Dr. Zemanu, jenž docházel do našeho koutku Brnáků i s gen. Josefem Dostálem, rodákem od Přerova, jelikož říkali, že mezi námi přece jen se cítí lépe a že také nálada mezi námi je posilující. Byli oba kandidáti smrti a trpěli stejně jako všichni ostatní zimou - bylo to od 1. do 21. února t.r., kdy byly velmi citelné mrazíky a k tomu ještě hrozný hlad, žádná voda, ba ani ne možnost jít na stranu, protože nebylo tam nádob a když konečně je dali, tak 3 stoudve pro tolik lidí naprosto nemohly stačit. Za těch 5 dní jsme ta dostali jen 3 x teplou stravu. Bída byla hrozná. Při tom byl on již velmi vysílen, hubený a hladový, že za kousíček chleba, který jsem mu ze soucitu dal, když jsem jedl, mně opětovně a až dojemně děkoval, bohužel bylo mi to možné dát jen, že jsem obdržel za sepisování, kartotéky vězňů kus chleba od našeho správce, takže jsem se s kamarády on podělil. Bavil jsem se s ním o budoucnosti a o budoucím našem státě a jeho názory byly tak velmi ideální a odlišné od toho všeho, co jsem do té doby o té věci slyšel, že jsem sám vyhledával příležitost a dával podnět k rozhovoru v tomto směru. Přítomen byl, příp. býval také MUDr. Arnošt Nesnal, přednosta zdravotn. služby zem. úřadu v Brně, Doc. MUDr. Hašek z Prahy, další si nepamatuji.

Byl v Trestaneckém úboru drážďanské věznice/: dlouhé úzké kalhoty a dřeváky/ a protože mu byla zima, měl přes hlavu přehozenou deku jak se nosí na Slovácku vlnáky. Na rodinu velmi vzpomínal a velmi se těšil, jak si bude vážit rodiny a klidu, a věřil pevně, ba skálopevně, že již má vyhráno a že se vrátí, protože Němci již si nebudou troufat, provádět ty vraždy dále, když to již tak vypadá. Byla totiž rozšířena správa, xže "zaručená", že Hitler je sesazen, Blomberg že je v čele Německa a že navazuje se jednání o mír, jak prostřednictvím Vatikánu, tak i Španělska.

Pak jsme byli odvezeni vlakem do Lipska, kde přišli kandidáti smrti do věznice v Moltkestrasse 47, zatím co my bez rozsudku dosud jsme přišli do věznice na Bethovenstr. 2. Tak mám zmizeli tito ubozí kamarádi s očima až po našem osvobození, které se stalo dne 19. dubna 1945 jsme zjistili ve věznici na Moltkestrasse 47, že tam bylo 63 kamarádů popraveno, mezi nimi i Dr. Alfred Zeman a gen. jezd. Josef Dostál dne 13. dubna 1945. To je správa autentická a od tamní správy věznic, takže zaručená.

Zjišťoval to kamarád Josef Vohradský, techn. úředník Škodových závodů v Pízni. Protože ta věznice existuje a byla v provozu a také úředná záznamy jsou, doporučoval bych Vám, abyste se obrátil prostřednictvím min. sociální péče o úřední správu.

Zajisté si na něho bude pamatovati Rostislav Boleloucký, odb. učitel ze Slavkova, jenž byl také s námi.

Promínte, že nic bližšího Vám nemohu sdělit, protože Vám chci říci jen to, co bezpečně vím, abych Vám Vás bol nedělal ještě větším, protože vím, že je beztak bolestný.

Uchovám ho vždy v nejlepší upomínce

a zůstávám

oddaným

Alfred Zeman, major

Brno, Č. Poř.
Trávníky 66.